

SETKÁVÁNÍ

květen 2002

ročník IV

číslo

5

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

Modlitba

Pane, prosím za toho muže,
co vybíral odpad'ák
Pane, prosím za tu ženu ve dveřích,
co měla
pohmožděný obličej a byla zdrogovaná
Pane, prosím za ty lidi,
co dneska v noci
křičeli pod našimi okny

Odpust' nám život
nehodný Tebe
Odpust' nám
pohmožděniny ducha
skrze falešnou euforii
Odpust' nám výkřiky sobeckého ega

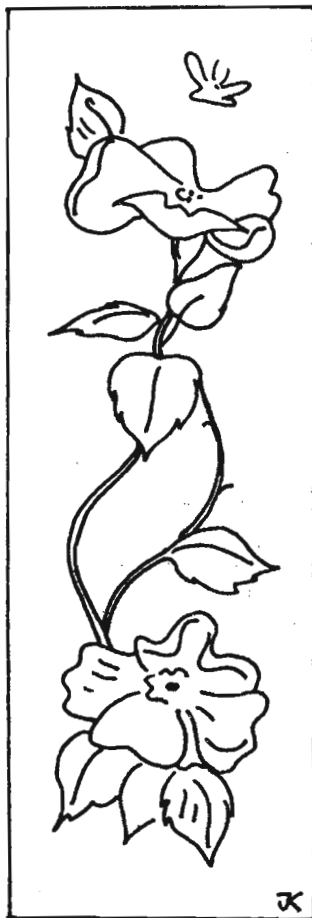
Odpuštění

Jsmo lidmi a chceme důkazy
Všechno nějak spočítat a roztřídit
i Tebe, to, že jsi
a tak děláme pokusy
s Tebou
A tak se brzy najdou důkazy
jenže svědčí proti nám
nedůvěra, sobectví a strach
Jenže Ty, Pane, Ty je nepoužiješ

Dita Novotná

Ze sbírky "Můj dům u Tebe"

vyd. Naklad. Cesta, Brno 2001

Vyplatí se to!

Co? Chodit do kostela a věřit v Boha. V Americe byla publikována studie, která dokazuje, že lidé, kteří se modlí a navštěvují bohoslužby, se v průměru dožívají vyššího věku, jsou méně nemocní, a spokojenější. Výzkum z let 1987 až 1995, který sledoval 21 tisíc mužů a žen, dospěl k závěru, že lidé, kteří se více než jednou týdně účastní náboženských obřadů, žijí v průměru o sedm let déle než ti, kdo se jich neúčastňují. Jiný výzkum prokázal, že zbožní lidé mají ve vyšším věku méně zdravotních problémů a jsou čilejší. V roce 1989 proběhl výzkum, který hodnotil zdravotní stav 4100 mužů. Ti, kdo považovali víru za velmi důležitou a pravidelně chodili do kostela, měli většinou výrazně nižší krevní tlak. Pravidelná účast na bohoslužbách snižuje výskyt deprese a úzkostných stavů. Vyplývá to z výzkumu provedeného v roce 1999 na vzorku 4 tisíc starších osob. Víra tedy výrazně přispívá k delšímu a klidnějšímu životu.

Tak mě napadá, že pokud by se tato statistika potvrdila i v ateistických Čechách, mohlo by to vést k tomu, že po nás budou chtít brzy vyšší daně. Dovedete si spočítat, o kolik příjdou křesťané náš státní rozpočet draž. Nejen, že nám z něho platí faráře a přispívají na opravy kostelů. Oni nám ještě platí důchody o 7 let déle než ostatním! Být nevěřící, stěžoval bych si na takovou nespravedlnost. Stačí si totiž vzít papír a tužku a chvíli počítat. Kdyby chodilo v Česku řekněme půl milionu lidí v neděli do kostela (5% obyvatelstva) a kdybychom předpokládali měsíční důchod 5000 Kč, dělá to na důchodech pro věřící ročně 30 miliard! Ty by se daly ušetřit, kdybychom do kostela chodit přestali. Umřeli bychom o 7 let dřív!

Tomuto státu se prostě nemůžeme vyplatit. Ateista vyjde mnohem levněji. Je nemocný, vystresovaný, rychle se opotřebuje a včas umírá. Podobně jako kuřáci. Ateisty kosí civilizační nemoci jako kdysi chudé tuberkulóza. Není divu, že v kostelech vidíme převážně staré lidi. To není proto, že by mladí o víru neměli zájem. Je to logický důsledek toho, že věřící lidé žijí déle. Tím pádem musí být jejich poměr v kostele vyšší než třeba ráno v tramvaji.

Až se to lidé dozvědí - při známé české závistivosti - budou kostely praskat ve švech. Chrámy a modlitebny v České republice však mají celkovou kapacitu pouze 1 milion osob. Aby se dostalo na všechny, musely by se bohoslužby konat desetkrát za neděli. Tolik farářů a varhaníků není v současné chvíli k dispozici. Mnozí studenti managementu si teď asi přiberou jako druhý obor studia teologii. Jen si představte, že můžete farníkům nabídnout 7 let života navíc. Proti tomu je obchod s ojetými auty nezajímavý. Faráři teď budou placeni ne podle odsloužených let jako dosud, ale podle výše průměrného věku svých posluchačů.

Chytří podnikatelé již uvažují o výstavbě hyperkostelů, kam by si mohly v neděli vyrazit celé rodiny a v přestávkách mezi modlitbami si výhodně nakoupit. Pro obchodníky budou zákazníci, kteří mají delší perspektivu života, zajímavou cílovou skupinou, protože kupují zboží dlouhodobé spotřeby, které je dražší, a nespokojí se sezónním zbožím ani lacinými náhražkami.

Zdravotní pojišťovny už připravují inzeráty, že přijmou mezi své klienty přednostně věřící občany. Křesťané totiž méně čerpají ze zdravotního pojištění. Místo aby vysedávali po doktorech a specialistech, chodí na biblické hodiny a pojišťovně zbývají peníze na vybavení kanceláří a reklamní kampaně.

Také v lékárnách teď rozšiřují sortiment zboží. Kromě vitamínů a čajů tam dostanete koupit i bibli a modlitební knížky. Kalich už zesateronásobil náklad příručky Na každý den, pouze Brožíkův Hus před koncillem kostnickým prý bude na recept. Někteří by na něj mohli být alergičtí.

Čekají nás prostě lepší časy. Když lidé neuvěřili Mojžíšovi a prorokům, snad teď uvěří statistikám. Jistě si spočítají, co se jim vyplatí. Sedm let života navíc. Nekup to!

Jiří Gruber

přečetli jsme za vás

Mohli bychom si myslet, že dějiny jsou totožné s minulostí. Jeví se jako nepopíratelný sled faktů a vztahů mezi nimi. Tak vzniká dojem, že civilizované lidstvo svou minulost zná, ovládá a dokáže se s ní vypořádat.

Nahlédneme-li do některých historických pojednání, přesvědčíme se, že opak je pravdou. Historikové rozprostírají své sítě mezi několika špendlíkovými hlavičkami a po takto vztyčených elegantních mostech se přenášejí přes místa, jež zůstávají ve stínu.

Historiografie pochopitelně vychází z textů a dokumentů. Právě ty však jsou mezerovitě a je nutné je vyložit. Historik sestavuje informace, jež hodnotí jako významné, a pořádá je, čímž sestavuje jistou "zprávu". Vybírá jevy, které nazývá fakty. Dává jim podobu, která jim v zásadě odpovídá, pokud jde však o souvislosti a celkovou perspektivu, postupuje podle vlastních představ. Proto každá generace musí své dějiny napsat znovu. Psát dějiny, to pro sociální skupinu znamená, že vytváří autoanamnézu, fixuje vědomí své identity a přenáší je na svou soudobou historiografii.

Teologickým předpokladem mé práce o raném křesťanství je stanovisko, že víra má právo se svobodně a nepředpojatě tázat a stejně tak verifikovat. Tato svoboda víry nachází výraz v existenciálním postoji vyznačujícím se humorem, neboť rekonstrukce dějin křesťanských věroučných systémů a křesťanských životních stylů vyžaduje od víry jistou míru sebekritického odstupe. Této rekonstrukci je přiznána naprostá svoboda pojmát a ověřovat sebe samu beze strachu i otevřeně zobrazovat své dějiny a svůj původ. Kritika nemůže ohrozit víru - naopak! Otevřené pole pro kritiku, to znamená především sebekritiku, je důsledkem svobody víry. Proto by dějepisceví raného křesťanství mělo této svobody bezpodmínečně využívat. Víra neriskuje nic, vystaví-li se kritice a pochybnostem. Tomu jsme s naučili, ne-li dříve, od Blaise Pascala a Soerena Kierkegaarda.

Francois Vouga, Dějiny raného křesťanství, Vyšehrad 1997; vybral Jiří Gruber

Architekti Evropy odvozovali od sjednocování institucí naději, že zároveň dojde i ke sjednocování povědomí Evropanů, a tak se zrodí cosi jako evropský patriotismus. Zavedení společné měny euro je pravděpodobně posledním příkladem tohoto typu politického inženýrství. K žádnému pocitu evropské sounáležitosti totiž nedošlo...

Jediným společným cílem všech občanů Evropy je udržení a zvyšování jejich životní úrovně. Tento společný cíl zavání závistí, národnostními předsudky a nesolidárním "nebudeme doplácet na jiné". Otázka budoucnosti evropské integrace se tudíž redukuje na ochotu zříci se vlastního blahobytu ve prospěch cizích států...

Zavedení eura vyvolá ty nacionalistické nálady, kterým chtěli otcové evropského sjednocení zabránit. Politici se sami vmanévrovali do situace, kdy úspěch společné měny podmiňuje další pokrok evropské integrace.

Petr Robejšek: Časovaná bomba euro, Lidové noviny 2.3.2002; vybral Jan Franců

Průzkum názorů národů světa na otázku: "Prosím vás, jaký je váš názor na nedostatek jídla v jiných částech světa?"

Výsledek byl katastrofální:

1. V Africe nikdo nevěděl, co je to "jídlo",
2. v Západní Evropě nikdo nevěděl, co je to "nedostatek",
3. ve Východní Evropě nikdo nevěděl, co je to "váš názor",
4. v Argentině nevěděli, co je "prosím vás"
5. a v USA nevěděli, co je to "v jiných částech světa".

Blahoslav 2002, kalendář ČČSH; vybrala Olga Tydlitátová

Pán Ježíš nás vyzval, abychom šířili jeho slovo. Já trochu kreslím a píšu básničky. Viděla jsem nedávno v jednom časopise pana Klause. Seděl na schodech a u obrázku byl titulek: "Kdybych se tak uměl polepšit." To mně nedalo. Tak jsem ho vystříhla, nalepila na výkres a přimalovala Pána Ježíše, který mu říká: "Co bys nemohl, Václave, se mnou dokážeš všechno, ale beze mne nic. Kdy to konečně v té vládě pochopíte, že bez Boha to nepůjde?" A k tomu jsem připsala, že jsem stará důchodkyně, mám nejmenší důchod, nic nepotřebuji a ještě ušetřím na misie. A poslala jsem mu to. Představte si, že pan Klaus mi obratem odpověděl: "Milá paní Ireno, děkuji Vám za Váš milý dopis, moc mě to potěšilo a obdivuji Vaši dobrou náladu." Je vidět, že má smysl pro humor. Uvědomila jsem si, že se za politiky musíme modlit. Stále na ně jenom nadáváme, ale kdo z nás se za ně opravdu modlí? Málo, málo...

Zpravodaj Brněnské tiskové misie 5/2000 - příspěvek Ireny Schwarzové na semináři BTM; vybrala Eva Šimková

Na přelomu prosince 2001 a ledna 2002 se z iniciativy Židovské agentury konalo v Jeruzalémě zasedání vedoucích představitelů židovských obcí a ortodoxních rabinů z celého světa. Jeho program byl v mnoha ohledech zajímavý.

Jedno z hlavních témat zasedání - "Asimilace a jak jí prakticky čelit" - by ještě před několika lety bylo nemyslitelné, neboť si tento vážný problém nikdo nepřipouštěl. Postupující asimilaci Židů v diaspoře se lze podle zúčastněných bránit především důrazem na výchovu a práci s mládeží a dětmi, jimž je třeba judaismus prezentovat jako podstatnou, živou a životaschopnou součást židovské identity.

Zasedání mělo ale nečekaný význam pro české Židy: pražskému a zemskému vrchnímu rabínu Karolu Efraimu Sidonovi při tom bylo uděleno čestné uznání "za výsledky jeho práce při obnově činnosti židovské komunity, při šíření pravdivého judaismu, židovské náboženské výchovy a židovské identity v ČR".

Ocenění je i výrazem respektu, jehož v posledních letech v očích většiny Židů ve světě nabyla pražská židovská obec důslednou podporou záměrů svého rabína ve zmíněných oblastech. Jak podotkl rabi Sidon, není toto uznání samozřejmé, protože Židé v Izraeli a ve světě vůbec, včetně řady rabinů, byli ještě před několika lety k oživení židovského života u nás velmi skeptičtí.

*ROŠ CHODEŠ, věstník židovských náboženských obcí, únor 2002;
vybrala Eva Šimková*

Jak komunikujeme? Jsme schopni se na komunikaci skutečně podílet? Odpověď na tyto otázky se na první pohled zdá zcela jasná: komunikovat můžeme, jsme-li ochotni si vyměňovat informace a sdílet je. Komunikace funguje jedinečně na principu dávat a přijímat, mluvit a poslouchat, psát a číst, dát úsměv a přijmou jej zpátky, pozdravit a být pozdraven. Tak to funguje při přímé vzájemné mezilidské komunikaci. Pokud se týče komunikace mezi lidmi a médií, je vzájemné sdílení jen pěknou iluzí, protože interakce je velmi omezena. Tím víc, že většina informací šířených médií není vybírána s cílem vychovávat, zlepšovat život ve společnosti, učit demokracii, ale hlediska jsou čím dál víc ekonomická. Prvním kritériem je co nejvíce zaujmout veřejnost za každou cenu. Každá informace musí být prodána. Málokdy se však s námi konzumenty obsah informací konzultuje.

Vzájemné sdílení s médii není snadné, ale bezmocní nejsme. Můžeme nevhodné, komerční a nic neříkající informace prostě odmítnout otočením knoflíku u přijímače. Můžeme také svůj nesouhlas s vysíláním či psaným vyjádřit písemně nebo telefonicky. Když nikdo nebude sledovat nevhodné programy, když se nikdo o ně nebude zajímat, může se tím změnit styl médií. Podle švýcarského odborníka na média Daniela Cornu není etika informací pouze etikou novináře. Je také etikou vydavatele, čtenáře, posluchače, diváka. Je etikou veřejnosti.

Z časopisu INFO Francouzské reformované církve v Basileji; přeložila a vybrala Ludmila Marková

Křesťanské vyučování a život

S Mgr. Ditou Novotnou o misií mezi vysokoškoláky rozmlouvala dr. Eva Šimková

Misionáře si asi nepředstavujeme jako mladou půvabnou tmavovlásku s tichým rozvážným hlasem, která je od studentek k nerozeznání. A přece Mgr. Dita Novotná už 13 let v misií působí. Nyní pracuje jako jedna z osmnácti misijních pracovníků v misijní neziskové organizaci Křesťanské vyučování a život.

Co si máme pod tímto názvem představit?

Křesťanské vyučování a život je hnutí lidí, kteří vyznávají Boha osobně skrze víru v Ježíše Krista a o evangelium - radostnou zvěst se chtějí podělit s ostatními, především vysokoškolskými studenty. Těm, kteří uvěří, pomáhají v jejich osobním a duchovním růstu. Samotná studentská služba se jmenuje Studenti pro Krista.

Působíte tedy mezi vysokoškoláky?

Ano, je to primárně zaměřeno na vysokoškoláky a snažíme se je různými formami oslovovat. Křesťanské vyučování a život působí nejen v Brně, ale také v Ostravě, Olomouci a v Hradci Králové. Modlíme se a přemýšlíme také o dalších městech, kde jsou vysoké školy a studenti.

Jak jste se k této práci dostala?

Ono se to tak krystalizovalo; když jsem uvěřila, tak jsem měla v sobě silnou touhu sloužit Bohu a vím, že jsem se tenkrát modlila, aby mně Bůh umožnil Jemu sloužit. Samozřejmě člověk měl takové ty představy, že bude misionář někde v džungli.

Kolik vám bylo let?

Tak těch patnáct, kdy jsem věděla, že stojím před jasným rozhodnutím, že buď dám život Kristu a ovlivní mě to po zbytek života, anebo si půjdu svou cestou. Modlila jsem se za to, aby mi Bůh dal sloužit Jemu. Chtěla jsem mu sloužit, ale neměla jsem určitou představu jak. Víím jen, že vždycky, když sem přijeli nějací misionáři, tak to bylo pro mě hrozně silné, byli pro mě jako magnet, okamžitě mě přitáhli. Nedokážu to všechno vysvětlit, ale člověk někdy cítí, že je přitahován k něčemu, co odpovídá jeho nastavení - takže to byla taková moje touha.

Potom roky utíkaly, já jsem studovala střední zdravotnickou školu a začala jsem pracovat jako sestřička na dětské onkologii, a to bylo takové náročné období. Uvědomovala jsem si přitom, že je dobré být sestřička, ale víc jsem cítila touhu pracovat s lidmi duchovně. Potom pod vlivem ještě dalších okolností jsem se rozhodla, že zkusím jít studovat a rozhodovala jsem se mezi pedagogickou fakultou a psychologií. Nakonec jsem si na pedagogickou fakultu nedala ani přihlášku, protože tenkrát byl ještě totalitní režim a jako učitelka bych dětem nic nemohla říkat o Bohu.

Takže zůstala psychologie?

Ano, riskla jsem tu psychologii a připravovala jsem se na zkoušky, a co se nestalo - padl režim a všechno se to otevřelo a vzali nás hodně. Vystudovala jsem psychologii, ale ještě před začátkem studia jsem vnímala, že tady v Brně funguje studentská skupina, že jsou to vysokoškoláci, kteří se snaží přinést evangelium svým kolegům, a to mě přitahovalo. Ale tehdy jsem si myslela, že se můj život bude ubírat jinak, měla jsem známost, myslela jsem, že se vdám, jenže čím dál víc ve mně sílilo takové přesvědčení, že služba Bohu je přednější.

Potom uvěřila jedna moje kamarádka, taky sestřička, ta mi kladla vždycky spoustu otázek, a když už jsem nevěděla jak, tak jsem jí navrhla, aby se přidala k té skupině vysokoškoláků. Ale ona tam sama nechtěla jít, a tak jsme musely jít spolu. Jak jsem tam přišla a studovali jsme Bibli, oslovilo mě to a říkala jsem si, že to je asi to pravé místo. To byl vlastně můj začátek, jak jsem se sem dostala.

A už to bylo Křesťanské vyučování a život?

Tenkrát ještě nebyla tahle organizace zaregistrovaná, fungovali živelně, skoro ilegálně, jako taková skupina, která se setkávala a působila na kolejích, ale jinak chodili do sborů, hodně jich patřilo do Bratrské jednoty baptistů a do Církve bratrské. Před deseti lety se zaregistrovali pod názvem Křesťanské vyučování a život. Takže mě sem nasměrovala kamarádka.

A když jste vystudovala psychologii?

Vystudovala jsem psychologii, ale mezitím jsem těch pět let byla ve studentské službě, kde vím, že mohla vyrůst moje víra a mohla jsem si vyzkoušet spoustu praktických věcí, co se týká třeba evangelizace, duchovní práce s lidmi. Jako psycholog jsem šla pracovat do poradny pro děti a mládež pro Brno venkov. Bylo to krásné období, byla jsem tam přes rok a našla jsem v tom kolektivu plné pochopení, protože oni věděli, co dělám ve volném čase a byli mi nápomocní.

Pak jsem dostala nabídku, jestli bych se nechtěla stát křesťanským pracovníkem v té studentské službě. A já jsem věděla, že ano, že chci, že to je celá ta nit mého života a vine se směrem k tomu sloužit Bohu úplně. Tak jsem řekla ano. Je to misie, akorát, že to není v džungli.

Ale mně to někdy připadá, že tady je taky džungle, v duších lidí, v jejich myslích a představách.

Tady je obrovské pole působnosti. Spousta lidí neví o Bohu vůbec nic. Já se setkávám s tím, že lidé mají strašně pokřivené informace i vlivem špatného svědectví křesťanů, nebo absolutně nevědí, o čem evangelium je. Bůh je pro ně dědeček na obláčku anebo nějaká bezejmenná bytost. Myslím si, že v naší zemi je strašně moc příležitostí povědět dobrou zvěst.

Jak se k těm mladým lidem přibližujete? Svědčíte jim?

Připravujeme různé evangelizační příležitosti, kam studenty zveme. Pořádáme večírky, promítáme filmy, diapositivы nebo nacvičujeme divadlo, pořádáme koncerty, přednášky, snažíme se nejen o vyučování, ale i o ten život, prostě pomáhat mladým lidem, kteří jsou většinou z ateistického prostředí, žít křesťansky. O prázdninách jsou větší příležitosti, tak třeba pořádáme letní konferenci, na níž se sjedou studenti z celého hnutí, kde nás je třeba kolem dvou set ze všech míst. Naše organizace není vázána na jednu církev - je mezicírkevní. Hlavní snaha je přinést studentům evangelium, pomáhat jim upevnit se ve víře, aby si pak našli svoje místo v nějakém sboru a dál se taky zapojili jako křesťané.

Tato práce nemůže být snadná.

Snažíme se reagovat na jejich otázky. Mladí lidé jsou hodně přístupní, otevření hudbě, a to často bývá taky cesta k nim. Víme, že je zajímají určité filmy, tak jim je promítneme, nebo k problémům s drogami pozveme třeba na besedu dívku, která měla s drogami zkušenost a pak uvěřila. Svědčí, jak se s tím vypořádala, proč vlastně drogy brala a co se stalo, když je přestala brát, co se stalo, když přijala Pána Ježíše. Pak určitá skupina má ráda poezii, a tak jsme uspořádali takový poetický večer. Hledáme k nim cestu tak, aby je to oslovilo. Nebo jsme promítli na kolejích film, který se jmenuje Chvilé poté, a je to vlastně o biblickém prorocství o posledních dnech. Studenti přišli, přemýšleli o tom, byla jsem překvapená, jaké kladou otázky. Myslím si, že duchovní potřeby jsou v každé generaci, otázky po smyslu života, poznání toho, kdo jsem, jaké mám místo, potřeba lásky. Myslím, že lidé jsou pořád stejní. Často je osloví to společenství samotné, když dobře

funguje, když mají mezi sebou živé vztahy, vřelost, pak ostatní mladí lidé přicházejí sami, přitahuje je přátelství. Vidí, že se tady nemusejí bát, nemusejí se cítit ohroženi, poznávají, že tu jsou určité hodnoty, nejen kariéra; a to, že člověk může dát svůj život Bohu a jít za ním, je veliký cíl pro život.

Setkali jste se na některé vysoké škole se zákazem, protože jim vaše činnost nebyla po chuti?

Musím říct, že ne. Samozřejmě někdy měli strach, co jsme zač. Mají strach z různých sekt nebo např. z moonistů, kteří také agituji mezi vysokoškoláky. Mladí lidé jsou ještě křehcí, mají citové krize, hledají smysl života, takže mohou být vhodnou obětí. Ale to se dá vyjasnit a teď máme dveře otevřené. Na filosofické fakultě má Křesťanské vyučování a život oficiálně pronajatou aulu, kde se jednou za čtrnáct dnů v pondělí scházíme, a počítají s námi vždycky rok dopředu.

Jak vypadají ta pondělní setkání?

V aule se schází tak kolem 60 až 80 lidí, jak kdy studenti přijdou. Vždycky nějaká dvojice jako konferenciéři všechny uvítá, na začátek se udělá scénka nebo něco vtipného, potom jsou třeba chvály jako písničky, nebo už je hned přednáška. Pak bývá nějaký čas na rozmyšlenou nebo na společné modlitby, pak jsou zase chvály, pak někdo řekne třeba svědectví a nakonec bývá blok oznámení, co nás čeká za programy; i to bývá nějak humorně ztvárněno. Snažíme se, aby to nebylo suché a fádní. Trvá to tak hodinu a půl, ale pak stejně ještě všichni vykládají.

Co vám připadá nejtěžší na této práci?

Hrozně těžké je to, když někdo přijde k Bohu a pak z nějakého důvodu se v něm něco jakoby zlomí a on už dál nechce. Nebo přijde do určitého bodu, kdy pak řekne: Tak už ne! Jako by dal Bohu hranice, místo aby dal hranice svému starému člověku. To si myslím, že je smutné a projeví se to vždycky i ve vztazích s těmi ostatními lidmi. Někdy se to stává, lidi mají prostě svobodnou vůli, Bůh skutečně nikoho nenutí. A je to bolestné.

Jinak je hodně radostné, když vidíte, jak někdo, kdo o Bohu nepřemýšlel nebo ho nehledal, začíná o něm přemýšlet a třeba uvěřit, a jak se jeho život změní, jak začne milovat Boha a jak se změní jeho vztahy s lidmi. To je skvělé a neznám nic hezčího. Toho bývám taky svědkem.

Jaké plány máte do budoucna?

Ještě s jedním bratrem mám v Brně na starosti tu studentskou službu. Teď působíme na třech kolejích ve třech menších kolejních společenstvích "na Palačáku, na Purkyňkách a na Listkách", vyjmenováno studentskou hantýrkou. Naše touha je, aby co nejvíce mladých lidí tady v Brně uvěřilo. A jsou tu další koleje, a tak další touhou je, abychom se třeba rozrostli i do nich, do dalšího univerzitního města, aby každý student měl možnost slyšet radostnou zvěst, aby lidé přicházeli k Pánu Ježíši a zakoušeli, co v jejich životě může udělat evangelium.

V informačním letáčku, který vydalo Křesťanské vyučování a život, jsou citovány tyto verše z Nového zákona: "Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a uče je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal." (Mat. 28,19-20)

"... a co jsi ode mne slyšel před mnoha svědky, svěť to věrným lidem, kteří budou schopni učit zase jiné." (2.Tím. 2,2)

Všichni, kdo pracují v hnutí Křesťanské vyučování a život, uposlechl této biblické výzvy.

Ještě o Corrii ten Boom

V minulém Setkávání jsem vás upozorňovala na její knihu Útočiště. Domnívala jsem se, že je kniha rozebrána, a proto mě zaujalo, že ji na poslední stránce letošního únorového čísla Křesťanské revue nabízí za 139 Kč nakladatelství Stefanos. V knihkupectví na Kounicově 15, kde jsem koupila poslední výtisk, mě ujistili, že Útočiště už doobjednali. Upozornili mě ale na jinou knížku Corrie ten Boom s názvem Odlesky Boží slávy, v níž jsou shromážděny její rozhlasové promluvy, které pronesla na vlnách Trans World Radio - mezinárodní křesťanské misijní organizace, založené v roce 1952.

Od vysílání prvního programu Corrie ten Boom uplyne letos už 36 let, ale její úvahy jsou nadčasové a Boží slovo prakticky aplikované v životě křesťana přináší stále velký užitek. Knížka Corrie ten Boom Odlesky Boží slávy obsahuje tedy zápisy těchto jedinečných programů. Uvedu aspoň názvy některých z 24 kapitol, z nichž si uděláte obraz, o čem k nám autorka chce promluvit: "Jste schopni odpustit?" "Boží odpověď na strach a nízkost." "Vyslýchá Bůh modlitby?" "Jak poznám, co po mně Bůh chce?" "Bůh pracuje skrze naši bezmocnost." "Proč existuje posedlost?" "Odvaha víry." "Bojíte se smrti?"

Corrie ten Boom se s námi dělí o zkušenosti ze svého dlouhého života. Zemřela v roce 1983 ve věku 91 let. Radí nám, potěšuje nás, uvádí příklady ze své misijní práce, dělí se se čtenářem o praktické lekce z denního života. Všechno své konání poměřuje Písmem, zaslíbeními, která jsme v Písmu dostali. Pochopíme, co to prakticky znamená chodit za Pánem Ježíšem a být Božím dítětem. Zvláštní obdarování Corrie ten Boom spočívá ve schopnosti svou řeč podbarvit osobními prožitky, aby každý hned jasně viděl, o co jí jde a co chce zdůraznit. Dotýká se základů takovým způsobem, že to chápe každý. Řeč je jasná, radostná, názorná, svěží - autorka má smysl pro humor i pro důležitý detail. Každá kapitola je zakončena modlitbou.

Odlesky Boží slávy je knížka pro čtenáře všech věků, tedy od 15 do 100 let. Vydalo ji Trans World Radio v edici Mikrofon a stojí 65,- Kč. Z kapitoly "Trápit se starostmi je neposlušnost" dovolte aspoň jednu myšlenku Corrie ten Boom:

"Když mne velice tížilo jedno břemeno. Odložila jsem je a podívala se na ně z odstupu. Trochu z dálky jsem byla schopná vidět, že všechno na tom břemenu je vypůjčené. Kousek patřil zítřku, jiný kus byl celý příští týden. A všechno dohromady byl obrovský a hloupý omyl. Uvědomila jsem si, že dělat si starosti znamená táhnout ztřeštěnější břemeno dnešní silou. Znamená to nést dva dny najednou. Znamená to předčasně myslet na zítřek. V kalendáři je jen jeden den, kdy mohu něco dělat, a to je dnešek

Plánování zabere čas. Nezbytnému plánování je nutné čas věnovat, ale uskutečňovat plány lze jen jediný den - dnes. Když se začneme trápit starostmi o budoucnost - jak vyjdeme s penězi, zda budeme zdraví -, kam to vede? Nikam. Nikam, kde by takové týrání stálo za to. Protože napětí všechno ničí. Odčerpává energii, kterou potřebujete na nesení dneška. Duch svatý vám předem nedá přesný obraz a popis celého života, ale povede vás od jedné chvíle k další. Žijte dneškem! Zítřka bude slunce svítit na problémy, které přinese zítřek."

Eva Šimková

naši presbyteři

- 1. Čemu se věnujete ve svém povolání (studiu) a kdy se do vaší každodenní práce nejčastěji promítá křesťanská víra?**
- 2. Kdo měl největší vliv na utváření vaší víry?**
- 3. Na kterou oblast sborové činnosti byste jako presbyter chtěl zvlášť myslet?**
- 4. S čím jste v našem sboru nespokojeni a chtěli byste to zlepšit?**
- 5. O čem byste rádi četli v časopise Setkávání?**

1. Jsem krátce v důchodu. V mém povolání byly pro mne vedle profesionality vždy stejně důležité lidské vztahy, moji blízní - spolupracovníci. Snažil jsem se ve všech místech, která jsem zastával, aby naše vztahy byly určovány odpovídajícími křesťanskými zásadami. Taková je má základní celoživotní zkušenost: bez vzájemné úcty, solidnosti a respektu k druhému bez rozdílu postavení nelze dobře, poctivě a spokojeně pracovat. A zde, myslím, lze hlavně uplatňovat naši víru, je-li opravdová.

2. Rodiče, jejich přátelé ze sboru a hlavně farář Miloš Šourek, který byl nejen skvělým farářem, ale i moudrým člověkem a spolu se svou rodinou vedl šumperský sbor správným směrem a ovlivnil celou řadu tehdy mladých lidí. Jen utvrzením všeho pak byly v padesátých letech nezapomenutelné letní brigády a zimní školky. Díky za to.

3. Kromě toho, že bych se rád přičinil o to, aby ve sboru co nejvíce věcí fungovalo tak jak má, myslím při této otázce opět a znovu na lidské vztahy. Aby se zde všichni cítili dobře.

4. Rád bych zlepšil leccos, ale jsem realista. Poslední dobou jsme více otevření okolí, městu, v čemž bychom měli s invencí pokračovat. Nemám rád, když se hýbe začátky bohoslužeb, měly by být pevně stanoveny a dodržovány. Každá práce pro sbor by měla být dělána odpovědně a co nejlépe, odflinknutá je vždycky na škodu.

5. Důvěřuji redakční radě, jejímu vkusu a snaze dělat časopis co nejlépe. Rád bych byl časopisem hlavně informován o tom, co se dělo, děje a bude dít v našem, případně v jiných brněnských sborech (a co mi třeba při ohláškách unikne).

Dušan Marek

1. Jsem živnostník - truhlář. Je to práce se dřevem a také s lidmi, a právě mezi těmi je možné uplatnit svou křesťanskou víru například tím, že se snažím s nimi dobře "vyjít". Často se mi to však nedaří. Zdá se mi, že v takovém podnikání mnoho místa pro víru není.

2. Tady bych chtěl otázku trochu poopravit. Moje víra se stále utváří. Od malička mě vedli tou pravou cestou mí rodiče, tatínek je evangelický farář v. v. (ThMr. Zdeněk Navrátil) a maminka byla a je stále se svým sborem a církví spjatá, nyní jako kurátorka v Hustopečích u Brna. Dále v domě, kam jsem se před 18 lety příženil, je to manželka Majka a moje tchýně, paní Horáková, která je velmi zbožná a pracovitá, obě jsou katoličky. Pod kazatelnou brněnských farářů a farářek také člověk hodně získá.

3. Chtěl bych myslet na výchovu dětí a mládeže a hlavně mezilidské vztahy ve sboru a v celé církvi.

4. Právě ty vztahy ve sboru by myslím potřebovaly vylepšovat. Druhá věc je spíš organizační, a to změny začátků bohoslužeb při různých příležitostech. Velice často se stane, že někdo zapomene a pak přijde o často velmi hodnotné kázání.

5. Rád bych četl "vyznání" dospělých lidí, kteří se rozhodli pro víru až v dospělosti a přijali křest v našem kostele. Jaké pohnutky je k tomuto rozhodnutí vedly.

Dan Navrátil

naši presbyteři

1. Pracuji v podniku zabývající se výrobou silnoproudých zařízení, v oddělení, které zajišťuje dodávky nasměrované většinou na arabský trh. Předešlé zní možná zajímavě, ale praxe je mnohem více bližší zemi. Moje vyznání se v prostředí mých dosti vzdělaných kolegů projevuje zatím především tím, že mimo jazyka bez rouhání apod. nepřipojuji svůj hlas ke stížnostem na ostatní kolegy a své pracovní napelismy se snažím nechat si pro sebe. Pak se stane, že můžu některému z nich odpovědět na otázku - jak ty to děláš, že jsi např. takový klidný (aspoň navenek)... Druhá práce, na kterou by měla moje víra ukazovat, je když přijdu domů z té první. Za toto mi známku dají později děti...

2. Bude se to zdát asi troufalé, ale vojna. Nesmím pochopitelně zapomenout na období, kdy se moje věroučné názory utvářely - v rodině (mj. si dodnes vzpomínám, jak mě moje máma četla před spaním z Bible) i mimo rodinu (dost velký vliv měl i můj krátký pobyt u rodiny p. faráře Slámy po skončení studia na vysoké škole, kdy jsem viděl praktické fungování věřící rodiny). V téhle souvislosti musím zmínit i jednu maličkou životní zkušenost v níž vystupoval i Jiří Gruber, tehdá ještě farář sboru v Kloboukách u Brna, kde jsem měl možnost určitý krátký čas být u rekonstrukčních prací vznikajícího střediska Betlém. Jiří mi tehdy položil mimo jiné i otázku, zda jsem věřící. A já musel začít přemýšlet nad zvláštností své odpovědi - že asi ano?! Během svého "zdravotního" pobytu na vojně jsem byl svědkem první návštěvy papeže v Praze, kam jsme ještě s jedním katolíkem trošku potajmu odjeli, a já mj. viděl, jak si jedna mladá dvojice klekla do bláta ubrečeného letenského areálu, a začal jsem se ptát proč? Vyvrcholením mého hledání bylo pak o něco později mé vědomé rozhodnutí pro Krista a přijetí jej jako mého Spasitele na židli mých osobních priorit při jedné konferenci společenství Studenti pro Krista, které jsem občas navštěvoval.

3. Po dvou mých účastech na schůzích staršovstva se přiznám, že je pro mě asi ještě brzo dát jednoznačnou odpověď na otázku, kde je ve sboru moje místo. Připadá mi, že jsme si zvykli spoustu toho našeho vložit na naše faráře a v neděli si přijít poslechnout jen kázání. Náš sbor čekají velké stavební práce a byl bych velmi nerad, aby staršovstvo žilo jen pro ně. Myslím proto také na to, jak pomoci uspořádat naše komise při staršovstvu do praktické podoby. Domnívám se, že by presbyteři měli být jakýmsi prodlouženými rukami našich dvou farářů pro náš sbor. Myslím si, že by to neměli být jen oni, kdo např. budou zamalovávat nápisy sprayerů či vyměňovat vodovodní těsnění na naší faře apod. Vidím potřebu zmapovat náš rozsáhlý sbor až k jednotlivé ovečce a podělit jej mezi jednotlivé presbytery, aby znali co ovečky prožívají lidsky i duchovně, a také věděli, kdo z nich je ochoten pomoci a je např. ve svém vzdělání skvělý učitel nebo organizátor, kterého sbor tak hledá. Myslím současně na k tomu potřebné utváření vzájemných vazeb, stýkání se a sdílení se - to vše nejen lidsky, ale především v duchovní rovině, např. i v rámci modlitebních skupinek. Zatím jsem se zapojil do komise stavební a do křesťanské služby.

4. Chtěl bych, aby naše evangelické prostředí nebylo tak neutrální k různým názorovým proudům v rámci široké názorové platformy, která v naší církvi existuje. Jsem otcem dvou dětí a rád bych jim spolu s vyučováním v naší církvi pomáhal na jejich cestě víry, aby znaly na své konkrétní otázky jasné odpovědi, - že např. zrovnoprávnění manželství stejného pohlaví nebo pokusy o klonování jsou hříchy proti samotnému Bohu, že Bible je Boží slovo, že ukončení těhotenství antikoncepcí nebo chirurgickým zákrokem je faktické zabití, nebo že předmanželský sex prostě ne! apod., a nemuseli se jen 'domnívat'.

Ing. Vít Rybářík

Velikvánoce

nastaly v Blahoslavově domě 24. března odpoledne. Shodou okolností to bylo zrovna na Květnou neděli, tedy na prahu pašijního týdne před Velikonocemi, a podle římsko-katolického kalendáře v předvečer svátku zvěstování Panny Marie (v průběhu velikovánočního děje se ukázalo, že ta zdánlivá náhoda nikterak nebyla bezvýznamná). To ostatní už nebyla shoda okolností, nýbrž cílené úsilí pořadatelů o reprízu zdařilých dětských a mládežnických vystoupení konaných před uplynulými Vánocemi. Muselo se to však vejít do jediného odpoledne, i účastnily se toliko tři skupiny: ze sboru ČCE v Brně-Husovicích, z římsko-katolické farnosti ve Zbraslavi (pro informaci: to je ta Zbraslav, co je u ní Brno) a do třetice z Blahoslavova domu. Zájem dospělých i dětských diváků docela odpovídal zaujetí, s nímž děti a mladí lidé vystoupili - obojí bylo veliké.

Vystoupení Husovických a Zbraslavských bylo vánoční, Husovičtí především hráli a zpívali - a činili to krásně, prozrazující profesionální vedení hudby, zpěvu i hry. Zbraslavští vedle vlastních písniček a hudby přišli také s jevištními dialogy a kostýmy, hudba i texty - jak písňové, tak dramatické - byly plny něžnosti a citu pro vánoční zvěst. Anděl Gabriel zvěstoval Marii narození Spasitele a něco se nalétal, pastýři a ovečky plnili svou funkci a hospodský dbal na dobrou pověst hospody, v níž nebylo místa pro Marii s Josefem. Jako poslední přišla (po druhé přestávce s občerstvením, tudíž až málem za soumraku) na řadu kulturní úderka z Blahoslavova domu. Pokleslá biblická humoreska o cestě z Egypta vzdor mnohým očekáváním opět zaujala.

Výsledkem minifestivalu bylo, zdá se, že jak diváci, tak účinkující byli spokojení a potěšení. Někteří byli dokonce toho mínění, že by se někdy něco podobného mělo zase zkusit. Když jde o divadlo, smí se snad říci: Uvidíme. A bude-li jaké příště, potom ti, kdo se dají pozvat, uvidí také.

ju

Návštěva senátora Zdeňka Bárty

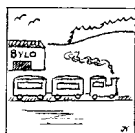
V neděli 7. dubna sbor Brno 1 navštívil Mgr. Zdeněk Bárta z Litoměřic. V obou shromážděních vykládal Izaiáš 6.8 a v kázání se zaměřil na naši občanskou odpovědnost za stav společnosti.

Po obědě jsme se s ním setkali na faře. Besedu v plném sálu zahájil svým stručným životopisem. Ačkoliv pochází z necírkevního prostředí, v období uvolnění roku 1968 se nechal "ukecat" Svátou Karáskem, aby zanechal studia techniky a dal se zapsat na Evangelickou teologickou fakultu, která v tomto roce směla přijímat bez omezení.

Po skončení studia (studoval s Olgou Tydlitátovou) byl přidělen do Chotiněvsí - malé vesnice u Litoměřic, kde se setkal s přesídlenými Volyňskými Čechy. Když po podepsání Charty 1977 mu byl odňat státní souhlas, působil na faře "na černo": vedl biblické hodiny a psal kázání, která četli laici. V období "perestrojky" 1987 mu byl souhlas vrácen.

V listopadu 1989 založil občanské fórum v Litoměřicích a stal se jeho mluvčím. Ve volbách 1990 byl zvolen do České národní rady. Ty dva roky v parlamentu byla pro něj strašlivá doba zklamání, kdy přišel nejen o falešné iluze, ale setkal se i s "nehezkými" lidmi, kteří brali svoji funkci jako příležitost k obohacení se. Proto roku 1992 odešel z politiky, vrátil se do Litoměřic a začal budovat diakonii - je dnes předsedou celocírkevního představenstva diakonie.

Přestože se už nechtěl vrátit do politiky, na nátlak starosty Litoměřic kandidoval v roce 2000 do senátu za čtyřkoalici jako nezávislý. Ve volbách v 29. obvodu Litoměřice přesvědčivě zvítězil. V senátu působí v Mandátovém a imunitním výboru a ve Výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice.

V následující diskusi padaly dotazy na velmi široký okruh otázek od konkrétních politických problémů až po sociální, etické a filozofické. Jako senátor nabyl přesvědčení o užitečnosti a smysluplnosti senátu, senátu se už podařilo zadržet řadu chybných zákonů, i když např. prodloužení existence tzv. duty free shopů zájmová loby na pátý pokus senátem protlačila. V senátu jsou slušní a pracovití lidé i ti druzí, hranice jde napříč politického spektra, např. se velmi váží senátorky Dagmar Lastovecké z Brna. Senát už zrušit nelze. Bratr senátor je za přímou volbu prezidenta i za registrované partnerství. Starší sestra chtěla vědět, jak lze získat informace o kandidátech. Bratr senátor zdůraznil, že kdo nejde volit, vzdává se své možnosti ovlivnit situaci a dává tím najevo, že o svoji svobodu nestojí.

Další okruh otázek se týkal financování diakonie, které jsou ve srovnání se státními ústavy diskriminovány. Na klienty by měly jít peníze přímo ze sociálního pojištění. Také péče o dítě v náhradní rodině je podstatně levnější než péče ústavní. Odluka církve od státu není podle bratra senátora aktuální otázkou. Prospěla by zde asignace daní. Téměř každou činností se dnes farář politicky angažuje. Při diskusi o lidských právech a povinnostech zmínil host dr. Boženu Komárkovou.

Posluchači se ptali i na problém drog, vstupu do Evropské unie, Benešových dekretů, satanské církve, stíhání vydavatele Mein Kampfu, na péči o staré lidi v nemocnicích atd. Sborový sál na Opletalově byl plný, po dvou hodinách musela být diskuse ukončena, protože bratra Bárta čekala dlouhá cesta do Litoměřic.

Jan Franců

Skautské bohoslužby

Jedenkrát za rok se scházíme v Červeném kostele při bohoslužbách se skauty. 70. oddíl Junáka Brno má přibližně 65 členů - dvě družiny dívek (Zmije a Užovky) a jednu družinu chlapců (Jestřábi). Součástí oddílu jsou také tři roverské kmeny (Nosotros, Kuřata a Gonio). Oddílovým vedoucím je Marek Baláš.

Neděle 14. dubna. Červený kostel je skoro zaplněn, do prvních řad přichází skupinky skautů, za nimi pan farář a pěkně nás všechny vítá. Probíhá křest malé Kamilky a o něco starší Kristinky a my všichni slibujeme, že je přijmeme mezi sebe. Pak dostáváme k zamyšlení tři otázky: co jsme někdy ztratili, kdy jsme si v životě nevěděli rady a kdy jsme někomu záviděli. To byl takový úvod k hlavnímu tématu skautské neděle, což byl příběh z 15. kapitoly Lukášova evangelia o marnotratném synu, který nám přečetla malá Anička. No, moc slyšet jí nebylo, měla vysoko mikrofon, ale četla krásně a plyně. Pak nám Ondra, Šárka a Deniska přečetli nápady skautů, jak jinak by se toto podobenství mohlo jmenovat, podle toho z jaké stránky bychom jeho tři hlavní postavy chtěli vidět, které z nich bychom chtěli stranit. A taky všechny otázky, které mladé lidi napadnou při čtení podobenství. To všechno pak rozvedl pan farář v kázání. (Určitě nám je časem dá rozmnožené, hodně lidí o ně při vycházení projevilo zájem.) V průběhu kázání jsme si několikrát zazpívali svěží písničky z Dodatku spolu se skauty, dvěma kytarami a basou. Modlil se s námi bratr Černý, který stále aktivně působí ve skautu, přímluvné modlitby měla Kristinka Malachová a David Zukal, závěrečné poslání přečetla Bětuška Sedláčková.

Obvyklý rozhovor při kávě a čaji měl rovněž neobvyklý charakter: v kuchyni kmitali skauti a my se jen pohodlně usadili k prostřenému stolu. Dávaly se knedlíky se zelím kyselým a výborně upečené maso. Kolem stolů nás bylo 58 a máme radost, že jsme pohostili také dva bezdomovce. Přednáška, která měla uzavřít krásnou neděli byla nesmírně zajímavá: prostřednictvím nádherných promítaných snímků jsme vystoupili na sedmitisícovou horu Aconcagua v Argentině a vyslechli vyprávění účastníka výpravy bratra Jana Franců.

Ludmila Marková

domácí pobožnost

Text: Jan 21, 15-19

Ten zvláštní rozhovor vzkríšeného Pána se Šimonem Petrem začíná po jídle. Ježíš se zjevil svým učedníkům - o tom vypráví předchozí oddíl z evangelia - při jejich všednodenní práci. Byli rybáři a té noci měli špatný lov. Vracejí se za svítání zpět s prázdnými sítěmi. Ale kdosi na břehu, jehož hned nepoznali, svým slovem to změní: když jej uposlechnou, sítě jsou plné. A tehdy Jan, jeho milovaný učedník, jej pozná a Petrovi řekne: "Je to Pán!" Evangelista nám zaznamenal, že Petr chtěl být u něj co nejdříve, a když byli blízko břehu, brodil se k němu vodou. Co všechno mu asi chtěl říct! Vždyť jej třikrát zapřel! Jak by jej neměl prosit o odpuštění. Ti ostatní se lopotí s plnou sítí, ale on chce být už u svého Pána, aby s ním mohl mluvit.

Ale právě to nejde. Mluví Ježíš a říká jim: "Pojďte jíst!" Na břehu, kde hoří oheň, aby se zahřáli, je pro ně připravena ryba a chléb. Ten, který jde za nimi v ranním svítání k Tiberiadskému jezeru, myslí na to, aby jim bylo dobře, aby se netráslí zimou a nekručelo jim v žaludku, aby se posílili po těžké práci. On bere vážně lidské tělo a jeho potřeby. Proto nejdříve i Petrovi připraví teplo a jídlo.

"Když pojedli, zeptal se Ježíš Šimona Petra: Šimone, synu Janův, miluješ mne víc než ti zde?" Petr se brodil k Ježíši, aby mu ukázal, jak ho potřebuje, snad aby ho poprosil o odpuštění. Ale nezačíná on, ale Ježíš. A je to vskutku pastorační rozhovor na té nejvyšší úrovni. Není zde ani slovo o tom, co provedl, když jej třikrát zapřel. Ježíš se ho neptá, zda si je toho vědom a zda cítí svou vinu. Ptá se ho na lásku. A nenazývá ho Petrem, Skálou, tím jménem, jež mu kdysi dal v souvislosti se svou Církví, ale jmenuje ho Šimonem. Je to velmi jemné připomenutí, že Skála se stala prachobyčejnou třtinou. Petr byl přesvědčen, že kdyby všichni Ježíše opustili, on nikoliv. Měl o sobě přesvědčení, že je lepší, statečnější a věrnější než ostatní a přitom klesl nejvíc. Jistě rozuměl, kam Ježíš míří, když se ho ptá: "Miluješ mne víc než ti zde?" A zdá se, že si pořád dost věří, když odpoví: "Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád."

Neodpovídá slovem "miluji tě", ale "mám tě rád". V řeckém textu jsou to dvě odlišná slova. První vyjadřuje lásku, která se dovede obětovat, druhé znamená "být přítelem". Petr ví, že na to první nemá, ale říká Pánu: ty víš, že jsem tvůj přítel.

Podruhé slyší totéž a odpovídá stejně. A potřetí Ježíš přistupuje na jeho způsob a ptá se ho: "Šimone, synu Janův, máš mě rád?" Jsi můj přítel? Tehdy se učedník zarmoutil. Ježíš mu nepřipomínal jeho selhání, ale on při třetí otázce pochopil, že právě o to jde: třikrát jej zapřel. A tehdy mu řekne: "Pane, ty víš všechno." Ty víš, jak to se mnou dopadlo, když jsem ti toho tolik nasliboval, ty víš, jak jsem si věřil a jak jsem se povyšoval nad druhé. Ty víš, kdo jsem, ale ty víš také, že tě mám rád!

Až sem jej jeho Pán chtěl dovést, k této pokoře, v níž si uvědomí svou slabost. Protože On ho neodepsal a nezbavil úkolu být Skálou, oporou pro druhé. Naopak: Šimon bude Petrem jen tehdy, jestli nebude spoléhat na sebe, ale na moc svého Pána. Však tomu, kdo jej zklamal a už nemůže tvrdit, že je lepší než druzí, dává třikrát stejný úkol: být pastýřem jeho ovcí a beránků. Řecký text užívá slova, jež označuje ty malé, nevyrostlé ovečky. O ty nejmenší, kteří potřebují péči a lásku, se má starat Šimon Petr. Ne jako ti pastýři, na něž si ústy proroka Ezechiele stěžuje Hospodin: "Neduživé jste neposílili, nemocnou jste neléčili, po ztracené jste nepátrali, panovali jste nad nimi násilně a surově."

Petr navzdory svému selhání má být pastýřem, který slouží ovečkám Kristovým. Ani nad námi - kteří jsme si tolikrát mysleli, že jsme lepší, a teď jen pokorně vyznáváme jako Petr: "Pane, ty víš všechno, ty víš také, že tě mám rád!" - on nezlomil hůl. "Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu. Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas." Amen.

Luděk Rejchrt, staženo z internetu

společenská kronika

Brno I

2.5.	Titus Ondruška	60 let
6.5.	Marie Bednářová	89 let
7.5.	Adéla Hájková	10 let
9.5.	Vladyka Švanhalová	86 let
10.5.	Hana Holčíková	85 let
14.5.	Zdenka Bártová	50 let
14.5.	Pavel Kučera	60 let
15.5.	Peter Čvanda	40 let
16.5.	Aloisie Niedermayerová	92 let
17.5.	Emilie Perková	80 let
17.5.	Květoslava Flajšingerová	50 let
18.5.	Leoš Trněný	50 let
23.5.	Emílie Pavlasová	86 let
24.5.	Jarmila Bartáková	60 let
28.5.	Adolf Horáček	85 let
29.5.	Iva Hájková	50 let
30.5.	Josef Hanák	70 let

Brno II

4.5.	Libuše Plívová	82 let
5.5.	Pavel Musílek	88 let
6.5.	Jaroslav Dvořák	89 let
7.5.	Josef Ševčík	75 let
8.5.	Jarmila Vančurová	82 let
8.5.	Vlasta Holasová	75 let
10.5.	Emilie Zounková	81 let
13.5.	Maja Staňková	81 let
14.5.	Vilém Váňa	89 let
18.5.	Vlasta Pličková	76 let
22.5.	Marta Krejsková	78 let
23.5.	Marie Kolářová	85 let
23.5.	Božena Hemberová	78 let
24.5.	Milena Svitavská	79 let
31.5.	Květoslava Skřivánková	82 let

Rozloučili jsme se:

- 14.3. Ing. Ján Dirhan, nar. 1914
15.3. Jaroslava Eisnerová, nar. 1916

Pokřtěna byla:

- 17.3. Jitka Kropáčová, nar. 1979

Do sboru byli přijati:

- Bc. Eva Kropáčová, nar. 1978
Ing. Břetislav Langer, nar. 1933
Ing. Dušan Sedláček, nar. 1959

ze sborů ČCE

Brno – Židenice Jílkova 74

Farní úřad Konečného 6, tel. 48538108
Bohoslužby - neděle 9 hod.
Biblická hodina - čtvrtek 19 hod.
Starší děti - úterý 15.30 hod.
Mladší děti - středa 16 hod.
Mládež - úterý 19 hod.

Brno – Husovice Netušilova 26

tel. 45212420
Bohoslužby - neděle 9 hod.
Biblická hodina - čtvrtek 17.30 hod.
Děti - pondělí 18.15 hod.
Mládež - pondělí 19.30 hod.

b u d e

Seniorátní rodinná neděle 26. 5. 2002

Klobouky u Brna

„Harry Potter a ti druzí
aneb Co čtou naše děti“

Program:

Bohoslužby v 9.30 - káže Jan Keřkovský, farář v Jihlavě

Občerstvení v 10.30

Paralelní program pro dospělé a děti v 11 hod.:

A. pro dospělé:

Přednáška PhDr. Věry Pokorné o dětském čtení

Rozhovor s úvodními příspěvky matky Jany Trusínové a knihovnice Ludmily Navrátilové

B. pro děti:

- 1) Putování za hrdiny knížek
- 2) Čtení předškolákům
- 3) Sportování

Pro děti i dospělé společně ve 12.30: Debrujáři u Betléma

Oběd ve 13 hod.

Odpolední program ve 14.30: Divadlo Husa na provázku - Krakonoš a trpaslíci

S sebou přezůvky pro případ sportování v tělocvičně. Odhadované náklady celé akce činí 15.000,- Kč. Prosíme, pamatujte proto na sbírku, která by měla tyto náklady pokrýt.

Srdečně zve seniorátní odbor pro práci s dětmi.

Husovický dvorek 2002

je nedělení minifestival, jehož smyslem je setkání zvěsti evangelia a řeči umění. První část tvoří bohoslužebné shromáždění v 9.00, druhou divadelní vystoupení a malá výstava. Produkce se odehrává na dvorku, v případě nepříznivého počasí uvnitř.

Neděle 5. 5. Dvě pohádky a jedna balada.

Setkání s Výchovnou dramatikou neslyšících Difa JAMU

Výstava z tvorby husovických evangelíků

Neděle 19. 5. Oldřich Babor. Povídka Jana Čepa. Účinkuje Fr. Derfler

Výstava obrazů Karla Rechlíka

Středa 22. 5. v 19.30 - Koncert Jaroslava Hutky

Školka mládeže se Slováky

bude probíhat ve dnech 17. - 19. května v Břeclavi. Téma: Lehce nezávisle o těžkých závislostech. Další podrobnosti na nástěnkách a ve sborových kancelářích.

b u d e

Sborový víkend na Blažkově - Brno I

Zveme vás k tradičnímu setkání rodin, mládeže a jednotlivců první víkend v červnu, které začíná v pátek 31. května večer a končí v neděli 2. června po obědě. Dopravit se můžete pěšky, na kole, auty i vlakem. Na pátek večer jídlo s sebou, pak se o nás již bude starat sestra Marková. Letos bychom se rádi zamysleli nad postavou soudce Gedeóna i nad životem našeho sboru. Svou účast přislíbila mládež i větší část členů nově zvoleného staršovstva. Přihlášky na faře nebo u bratra faráře Jiřího Grubera.

Konfirmace ve sboru Brno I

se bude konat v neděli 9. června v 10.00 v Komenského kostele.

Klub otevřených dveří - Opletalova 6

- 2. 5. - Rozvoj dětské fantazie, ses. Olga Marková
- 9. 5. - Křesťanská literatura pro děti, ses. Věra Popelářová
- 16. 5. - Budování zdravého sebevědomí I, ses. Dana Staňková
- 23. 5. - Volné téma
- 30. 5. - Budování zdravého sebevědomí II, ses. Dana Staňková

Spielberg Quartet

vystoupí ve prospěch střediska Diakonie ČCE v Brně, Hrnčířská 21

v úterý dne 7. května 2002 v 19 hodin v Blahoslavově domě.

Na program: J. Haydn, D. Šostakovič, J. Suk, F. Schubert.

Srdečně zveme všechny, kdo mají rádi komorní hudbu - a ovšem všechny, kdo chtějí podpořit práci brněnské Diakonie ČCE.

Křesťanský magazín na ČT1 26. května 2002

Vojenští kaplani

V březnu proběhla v areálu vojenských škol ve Vyškově konference vojenských kaplanů Armády České republiky. Tato akce, kterou svolává čtyřikrát do roka hlavní kaplan AČR, mjr. Tomáš Holub, má za cíl výměnu zkušeností z práce kaplanů a setkání s představiteli velení jednotlivých vojenských útvarů a zařízení.

Paní Zdislava v Jablonném v Podještědí

Letos uplyne 750. výročí sv. Zdislavy z Lemberka - patronky Litoměřické diecéze. K jejímu odkazu se hlásí nejen dominikánská rodina, ale je zároveň i patronkou rodinného a manželského života. Zahájení poutní sezóny a celého jubilejního roku se uskuteční 1. května při bohoslužbách v Jablonném v Podještědí, kdy zároveň proběhne i požehnání Zdislavina pramene.

koutek pro mládež

Faleš

Kazatel nové církve mluvil horoucně o lásce mezi lidmi, o tom, jak je třeba milovat každého člověka, bez ohledu na to, jestli je nám příjemný nebo nepříjemný, jestli je náš nadřízený nebo podřízený, jestli je černoš nebo běloch, starý či mladý, hezký či ošklivý. "Mějte se rádi, poznávejte se, vždyť každý z nás je tak odlišný. Čím více se poznáte, tím bližší vám ten člověk bude. Nebude už cizích lidí." Každý den ze své kazatelny takto hovořil k lidem pod ním stojícím. "Musíš se ještě více přiblížit lidem," nabádal ho jeho představený. "Vždy po kázání si někoho vyber a promluv s ním a poznej ho blíže, musíme naši církev přiblížit lidu, je třeba nejen o lásce mluvit, ale ji i ukazovat." A tak náš kazatel si vždycky někoho vybral a plnil tak doporučení svého nadřízeného. Tak přišel jednoho dne i k poslední řadě, kde seděla postarší nenápadná žena. "Rád vás poznávám, jak dlouho už do našeho kostela docházíte?" ptal se zaníceně. "Už přes rok," odpověděla žena. "Tak to už vás asi hodně lidí zná. A kde bydlíte?" děl kazatel. Žena se podívala. "No přeci u vás, vždyť jsem vaše uklízečka."

"Falešní, chladní a vypočítaví lidé si dovedou neobyčejně rychle osvojit řeč a mravy naprosto opačné své povaze. Všechno je u nich povrch, zevnějšek, zdání, nátěr, pláštík. Jakmile je někdo prohlédne, jsou ztraceni; proto je také určitý pud sebezáchovy obdařil neobyčejnou schopností mravní přetvářky. Dovedou měnit masku i převleky rychle a obratně jako zkušený herec."

Eugène Sue, francouzský prozaik (1804-1857)

Vypočítavost

V jednom království vládl moudrý a spravedlivý princ, milovník přírody. Jeho zámek byl na vysokém kopci a dlouhodobé sucho způsobilo, že studna na královském zámku úplně vyschla. Krásné růže - kdysi ozdobu zámku - usychaly, celá královská zahrada vadla. Král požádal své poddané, aby pomohli studnu naplnit vodou a vyzval je, aby přišli na zámek každý s vodou. V podhradí v údolí totiž vody bylo stále dost. Nepřikázal jim, kolik vody mají přinést, jen je poprosil o dar - kolik je každý z nich ochoten věnovat, bez nároku na odměnu.

A protože to nebyl příkaz, ale jenom přání, zachoval se každý podle sebe. Ti, co byli nesobečtí, táhli na zámek měchy plné vody, jeden dokonce zapráhl povoz plný sudů.

Ti na sebe zaměření si řekli, nač že by se vláčeli na zámek s vodou a ve vedru se potili, a vzali jen malé džbánky, někteří dokonce jen malé lahvičky. "Vymluvím se, že i já nemám vodu, kdyby se někdo divil," uvažoval jeden. "A co kdyby vyschla i moje studna, nechám si vodu pro sebe," tak uvažoval zase jiný. Další si myslel: "Můj soused má určitě více vody, ten ať dá, já mám vody málo." Při příchodu do zámku každý vлил svou vodu do studny a použité nádoby pak dali do konírny. Princ se s každým přivítal, každý dostal malé pohoštění. Při odchodu nečekaně byl ohromen každý z nich, neboť jejich nádoby, v kterých přinesli vodu, byly na projev princových díků naplněny zlatem až po okraj.

A tak si každý odnesl tolik zlata, kolik vody věnoval.

"Když přijdu k tobě, co mi dáš? Když přijdeš ke mně, co mi přineseš?"

Indické přísloví

Hvězda

Kdysi žil jeden velmi asketický muž, který se do ničeho nezakousl a ani kapku ničeho nevypil, dokud slunce bylo na nebi. A zdálo se, že jasná hvězda zářící na vrcholku blízké hory je souhlasným znamením nebe s jeho odříkáním. Každý ji mohl vidět i za denního světla, ale nikdo nevěděl, jak se tam dostala.

Jednoho dne se muž rozhodl vylézt na horu. Malá dívka z vesnice chtěla jít za každou cenu s ním. Bylo horko a brzy měli žízeň. Nutil dívku, aby se napila, ale ona odmítala, dokud se nenapije i on. Ubohý muž byl zmaten a nevěděl, co má dělat. Velmi nerad by porušil svůj půst, ale nemohl se dívat na děvčátko, jak trpí žízní. Nakonec se napil a děvčátko rovněž.

Dlouho si netroufal podívat se na oblohu, protože se bál, že hvězda bude pryč. Ovšem o to větší bylo jeho překvapení, když konečně vzhlédl a uviděl nad horou jasné hvězdy dvě.

Podle Anthony de Mello, SJ

Bratrská láska stojí nad pústem. Půst je nutno zrušit, pokud by nás měl zdržovat od bratrské lásky.

Kasian, mnich z hornoegyptského kláštera

Peter Karner: Hajzlíci

Ne - velící ničemové a zločinci nejsou těžký problém. S těmi si jak politici (psáno v Rakousku, pozn. překl.) tak kriminalisté nakonec vždycky dovedli nějak poradit. Opravdu veliký problém jsou "hajzlíci". Ti jsou totiž všude, rozlezi se po celé zemi jak epidemie. Já vím - můj "odborný výraz" není zrovna jemný ani ušlechtilý. Ale nemám po ruce žádný výstižnější výraz než právě "hajzlíci".

Račte si přát definici? Hajzlíci jsou lidé, kteří kdesi nepozorovaně a nerušeně tropí hnusná malá neřádstva - a většinou je přitom nikdo nepřistihne. Ta malá neřádstva ovšem mají pro jejich oběti zlé, dokonce zdrcující následky. Jsou to malí, nenápadní lidé, kteří často mají co říci jen v docela malém prostoru, ale tam se předvádějí jako nebezpeční tyraní.

A když už by se stalo, že je při těch hanebnostech dopadnou, začnou zrovna oni naříkat: "Ty malé chytají a trestají, ti velící si můžou dělat, co chtějí." Ale nejlépe se "hajzlíkům" samozřejmě daří v diktaturách. Tam mají ideální prostředí. Tam se dá vyhrožovat, vydírat, zastrášovat, tam bývají vyděšené oběti ke všemu ochotné.

V zemích v našem sousedství to přímo vychází na povrch: záplava minizločinů, minidiktátorů. Ne - to není nedostatečné velení, nýbrž dlouholeté, vědomé a zlovolné úkoly z pilnosti. Neboť i ten nejneopatrnější byrokratický či soukromý "hajzlík" si našel někoho, koho by mohl zastrášovat a zneužívat.

Ale bylo to v Rakousku jinak? Ať si každý vzpomene na 1938, Morzinplatz, hlavní velitelství gestapa: po každých dvou nebo třech hodinách bylo potřeba vybírat dopisní schránky s anonymními udáními. Neboť "anonymní" je nejoblíbenější podoba vystupování "hajzlíka" a denunce jeho nejoblíbenější čin. Tak se například stalo, že se žena pomstila svému bývalému příteli: udala ho "z politických důvodů" - a samozřejmě anonymně.

Ale ani v demokracii nevymřeli, ti soukromí traviči studní. A byrokracie - to byla pořád ještě pro mnoho "hajzlíků" ideální nevěsta. Úředník, který tak rád dává pocítit svou moc, a to obzvlášť cizincům. Předák, který si odreaguje frustraci na zahraničních pomocných dělnících. Lékař, který posuzuje psychické zdraví otázkami jako: "Jak těžká je houska?"

Nám zbývá otázka, zda někdo z takových úspěšných minihříšníků dokáže vyhnat zlého ducha. Snáže však projde velbloud uchem jehly, než aby "hajzlík" činil pokání.

přeložil ju

čce za války

Československá církev evangelická už svým vznikem byla od samotného počátku těsně spjata s Československou republikou. V době jejího ohrožení v r. 1938 působila na lorda Runcimana při jeho misích a prostřednictvím zvláštní delegace v Anglii na tamní veřejnost. Po přijetí mnichovských dohod byla 8. prosince 1938 namísto synodu svolána schůze farářů a zástupců sborů. Synodní kurátor doc. dr. Ant. Boháč "nastínil situaci národa a církve v něm, temné a neradostné vyhlídky do budoucnosti a tíhu odpovědnosti a věrné služby, která buď jak buď nám byla uložena. Nezklameme, obstojíme?" (Jan Dus: Paměti)

Po 15. březnu nepřišly evangelické církve holdovat okupantům, ani nikdy později. Přes snahu okupačních úřadů získat české evangelíky pro aktivní spolupráci stala se ČCE součástí proudu, který usiloval o obnovu svobodné a demokratické Československé republiky.

26. 9. 1939 nečekaně zemřel synodní senior Kamil Nagy. Na toto místo byl zvolen farář pražského sboru u Klimenta ThDr. Josef Křenek, který byl po delším jednání s německými orgány uveden v úřad 8. 12. 1939. Stál pak v čele ČCE se synodním kurátorem dr. Boháčem až do července 1944, kdy byli oba vyhoštěni z Prahy, Josef Křenek suspendován a odstěhoval se do Nového Města na Moravě, kde mu tamní farář - senior Václav Kejř, umožnil kázat ve sboru do konce války. Synodního seniora ČCE zastupoval až do konce války úřadující náměstek Bedřich Jerie, farář v Praze na Vinohradech. Ten byl nescetněkrát nucen jednat s komisařem gestapa Fritzem Kiesewetterem, který vedl oddělení pro církevní záležitosti v Petschkově paláci. Bedřich Jerie se vahou svého úřadu mnohokrát zastal ohrožených, vyšetřovaných a vězněných farářů naší církve.

Synodní rada po celou dobu okupace plnila nařízení nadřízených orgánů, např. odsoudila jako úřední instituce atentát na Heydricha v r. 1942, suspendovala zatčené faráře, posílala na sbory příkazy k vyvěšování vlajek apod., ale současně rodinám zatčených projevovala všestrannou podporu, umožňovala jim, aby dál bydlili na uprázdněných farách a práci ve sborech konali jiní sboroví pracovníci. Synodní rada zůstávala v písemném styku a finančně podporovala rodiny těch farářů a diakonů, kteří byli popraveni nebo zemřeli ve vězení:

Emil Pokorný, senior horáckého seniorátu a farář na Sázavě byl zatčen pro ukrývání člověka hledaného gestapem; zemřel ve věznici v Litoměřicích v r. 1943.

Rudolf Mahovský, farář v Humpolci, zatčen spolu se dvěma členy sboru a všichni za heydrichiády popraveni.

Student teologie Josef Slabý z Rokycan popraven v Drážďanech v r. 1944.

Miloš Balcar, diakon a učitel náboženství, zatčen spolu s dělníky z Poldiny huti na Kladně a popraven v Berlíně 1943.

Synodní rada se zastávala studentů, odvezených po zavření vysokých škol do koncentračních táborů. Josef Batelka se tak vrátil ze Sachsenhausenu a Karel Matějka z Oranienburgu. Z totálního nasazení byl vyreklamován diakon v Přešticích Josef Francouz. Před totálním nasazením uchránila také studenty teologie tím, že je umístila jako diakony a učitele ve sborech.

Po uzavření Husovy teologické fakulty a misijní školy v Olomouci řídil doc. J.B. Souček pod patronací synodního seniora Křenka kurzy pro teology. Účastníci těchto kurzů jezdili několikrát za semestr na přednášky do Prahy, doma studovali pomocí skript rozmnožovaných synodní radou a německé literatury, kterou obstarával Kalich. Starý zákon učil doc. Adolf Novotný, který organizoval korespondenční kurz hebrejštiny, Nový zákon a řečtinu doc. J.B. Souček, dějiny doc. Rudolf Říčan, systematicku farářů F.M. Dobiáš a Mir. Krejčí, filosofii doc. dr. Ant. Boháč. Praktickou teologii vedl Adolf Novotný, praxi měli studenti přímo na sborech. Po zkouškách byli studenti ordinováni ke službě v církvi.

Ve sborech ČCE nacházeli potřebnou pomoc a zázemí pro ilegální činnost také sekretáři YMCA, kteří pracovali v různých odbojových organizacích.. Tak Jaroslav Šimsa pomocí evangelických rodin na moravsko-slovenském pomezí organizoval přechody těch, kteří

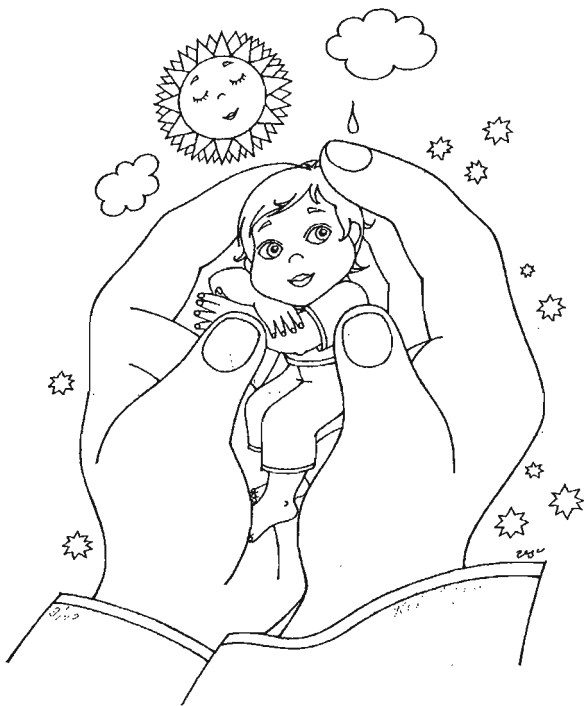
chtěli bojovat v zahraničních armádách proti nacistickému Německu. Přišel s myšlenkou vytvořit z evangelických far zachránnou síť pro lidi stíhané gestapem. Mohli bychom jmenovat četné fary, třeba v Chocni, Dolní Sloupnici, Litomyšli, v Prosetíně, Veselí, Jimramově, Pusté Rybné, Daňkovicích, ve Sněžném a jinde, kde nacházeli útočiště gestapem hledaní odbojáři i uboží utečenci z koncentračních a zajateckých táborů, kteří doufali přejít frontu na východě a dostat se ke svým lidem. Odvahu dělit se s pronásledovanými lidmi o chleba i střechu nad hlavou bez ohledu na to, jakému nebezpečí sami sebe i své rodiny tím vystavují, čerpali tito lidé ze slov Ježíše Krista, který blahoslavl všechny, kteří trpí pro spravedlnost, a vyzval své následovníky, aby se starali o vězněné, hladové a bezdomovce.

Poslušna tohoto příkazu byla mezi těmi, kteří se starali

o parašutisty poslané z Londýna na území Protektorátu i rodina Fafkova z pražského žižkovského sboru. Spolu s příbuznými a dalšími přáteli byli odsouzeni Sondergerichtem a zahynuli 24. října 1942 v Mauthausenu. Toho dne tam obětovalo život 261 lidí.

Za podobnou pomoc bližním byl poslán do Dachau farář v Semtěši František Dobiáš. Z Boží milosti unikl popravě a v r. 1945 se vrátil, podobně jako faráři Eugen Zelený a Bohumír Opočenský.

Z téhož příkazu solidarity s trpícími vyrůstala i pomoc židovským spoluobčanům, pro niž farář Stanislav Čapek byl vystěhován z Prahy a vikář Jaroslav Choděra dán pod stálý policejní dohled. Jaroslav Klimecký, farář v Berouně a Rokycanech, se účastnil pomoci pro lidi v koncentračním táboře v Mirošově a po skončení války pro vracející se z táborů (300 lůžek, 1600 obědů). Jan Strnad, farář v Dolní Sloupnici, zahájil řízení o milost pro na smrt odsouzeného člena sboru a zachránil ho. Bohumil Skalák, farář v Jindř. Hradci, spolu s diakonem Aloisem Valentou pomáhali k útěku anglickému zajatci, Emil Stehlík, farář v Prostějově, zprostředkoval Jaroslavu Šimsovi styk s piloty, kteří později odešli do zahraniční armády. Jan Řezníček, farář v Chocni, spolu s Otakarem Kadlecem z Telecího pomohli při ubytování generála Luži. Za spolupráci při shromažďování zbraní byl vězněn Miloš Bič, farář v Domažlicích, věznění byli také farář Bohumil Lopour, diakon Ladislav Lacina, farář Ebenezer Otter a jeho žena, syn Jiří vzat do ochranné vazby. A zřejmě mnoho dalších.

zprávy ze staršovstva

Brno I

Staršovstvo doporučilo častější zapojování laiků do bohoslužeb čtením z Písma a přímlyvnou modlitbou. Dále rozhodlo, aby si nad každou pravidelnou sborovou akcí během týdne vzal "patronát" některý z presbyterů. Jeho úkolem bude informovat průběžně o těchto setkáních staršovstvo a tlumočit mu potřeby a podněty účastníků těchto setkání. S uspokojením byly hodnoceny velikonoční bohoslužby a návštěva bratra senátora Zdenka Barty. Staršovstvo poté přistoupilo k odložené volbě kurátora sboru. Vzhledem k tomu, že dosavadní kurátor Milan Ryšavý sdělil, že po delším zvažování by funkci z osobních důvodů nemohl přijmout, byla navrženo několik jmen, a z nich zvolen nadpoloviční většinou novým kurátorem bratr Blahoslav Šimek. Místokurátorem byl zvolen bratr Milan Ryšavý a předsedou staršovstva bratr farář Gruber. Bylo vydáno stavební povolení na přestavbu našich sborových místností a podepsána smlouva se stavební firmou OSS, která se zavázala provést první etapu (úprava kostelnického bytu) do poloviny června. V létě bude třeba opravit regulaci parní kotelny na Opletalově a připravit projekt obnovy vytápění Betlémského kostela, které již dosluhuje. Staršovstvo s vědeckostí přijalo zprávu, že na tento účel sbor obdržel účelový dar ve výši 60 tisíc Kč. Parkování sborového auta se po změně parkovacího režimu na Opletalově bude výhledově řešit novým vjezdem na Pellicovu. Návrh připraví stavební komise. Ve věci ekumenických bohoslužeb v Betlémském kostele proběhlo osobní jednání s bratrem generálním vikářem Mikuláškem. Účastníkům zájezdu do partnerského sboru v Basileji byl odhlasován příspěvek na cestné. Dosud nebylo rozhodnuto o nájemci druhé prodejny. Do konce školního roku se sejdou všechny komise staršovstva. V květnu proběhne soustředění konfirmandů a sborový víkend na Blažkově pod vedením bratra faráře.

Odezva na salární upomínky byla dobrá.. Sběrka na Hlavní dar lásky o velikonoční neděli vynesla 9.597 Kč a během dubna a května probíhá sbírka darů. Všem ochotným dárcům děkujeme. *jj*

Brno II

Na místě přehledné zprávy o dění ve sboru staršovstvo vzalo na vědomí úvahu o tom, z jakých příčin a s jakými cíli mají sbory ČCE jednotlivě i společně správu ve stávající podobě. Samotné presbyterní zřízení se jeví tak, jako by nasvědčovalo kongregacionalismu, tedy způsobu správy, při němž je každý sbor zcela samostatný, oddělený od ostatních. Bylo to však právě reformované prostředí, které dalo přednost správnímu principu, v němž jednotlivé sbory delegují některé své pravomoci na vyšší správní celky a podrobují se jejich správní autoritě ve věcech, které nemohou, nechťejí nebo nemají rozhodovat samy. Tak přicházejí ke slovu konventy a synody. Jednotlivý sbor není torzo církve, je to Kristova církev. Jenže právě proto, má-li to o něm zůstat v platnosti, musí přiznat totéž také jiným sborům a usilovat s nimi o jednotu víry, vyznání a dobrého řádu. - Na takovou úvahu zbude ve schůzi staršovstva samozřejmě jenom zlomek času, většinu času si vyhradí pro sebe právě hospodářské a správní úkoly staršovstva. Mezi starostmi se ovšem objevují také věci, které působí radost. Například služba pěveckého sboru Cantate Domino v Blahoslavově domě o Velikonočních a s ní i očekávaná služba vedení zpěvu při shromáždění v neděli Jubilate. Je nač se těšit. Zkusili jsme také dohodnout rámcová pravidla pro pořádání zájezdů, u nichž sbor vystupuje jako pořadatel evidující zájemce, vyřizující objednávky a úhradu dopravy atp. Původně s podnětem k příležitostnému uspořádání takového setkání při zájezdu přístupném také starším lidem, kteří po pravidle mívají podobných příležitostí málo, přišla Křesťanská služba; myšlenka se však spontánně ujala a zdá se, že o zájezdy tohoto druhu je výrazný zájem i mimo okruh členů sboru Brno II. - Pokusili jsme se rozvrhnout si také cestu ke zlepšení a usnadnění komunikačních možností. Sbor Brno II (ještě) nemá webovou stránku, což není znepokojivé kvůli tomu, že nás v tom jiní předběhli, ale stojí za úvahu, co bychom mohli udělat, abychom touto cestou snad otevřeli další vstup k setkávání s naším společenstvím.

týden ve sboru

Brno I

Brno II

Pondělí

18.30 - staršovstvo (13.5.)
19.00 - sborové vzdělávání (27.5.)

18.30 - staršovstvo (13.5.)

Úterý

15.00 - služby Boží v DD Věstonická
17.00 - dětský klub
17.00 - biblická hodina pro děti
18.30 - příprava nedělní školy
19.30 - mládež

19.30 - třicátníci (14.5.)
19.30 - zvukové záznamy přednášek (21.4.)

Středa

13.00 - služby Boží v Diakonii Hrnčířská
15.00 - kavárnička (pro dříve narozené)
16.00 - konfirmační příprava II. ročník
18.30 - mladší mládež
19.30 - starší mládež

13.00 - služby Boží v Diakonii Hrnčířská
18.00 - biblická hodina v Blahoslavově domě
18.15 - mládež

Čtvrtek

9.00 - klub otevřených dveří
16.00 - konfirmační příprava I. ročník
17.00 - biblická hodina pro dospělé

15.30 - vyučování dětí
16.30 - příprava konfirmandů

Pátek

15.00 - náboženství – Rychmanov
16.00 - konfirmační příprava - Rychmanov
18.30 - zkouška pěveckého sboru Cantate

Sobota

9.30 - služby Boží v DD Kociánka
(4.5. a 19.5.)

Neděle

10.00 - nedělní škola pro děti
11.00 - setkání na faře při kávě a čaji
18.00 - pěvecký sbor mládeže Kůrovec

10.00 - setkání v Blahoslavově domě
při kávě a čaji

setkávání brněnský evangelický měsíčník

VYDÁVÁJÍ SBORY ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ BRNO I A BRNO II.

Internet: <http://setkavani.hyperlink.cz>. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek.

Na čísle spolupracovali: Marek Baláš, Miloslav Cahlík, Dr. Jan Franců, Jana Kovářová, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Dr. Eva Šimková, Dr. Blahoslav Šimek a externí spolupracovníci. Registrováno pod číslem MK ČR E 12109. Vychází 10× ročně poslední neděli v měsíci. Časopis lze objednat na adrese sboru ČCE Brno I. Na stejnou adresu je možno posílat i literární příspěvky. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč, pro předplatitele 10 Kč. Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 05/42211453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.berolina.cz/ccebrno>. Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 05/41 21 24 69, email: cvsboii@iol.cz.

REDAKČNÍ RADA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA se sejde v pondělí 6. 5. 2002 v 19.00 na faře Brno I.

SBOROVÁ SHROMÁŽDĚNÍ

květen 2002

5. května

5. po Velikonocech

8.30 BK Olga Tydlitátová
10.00 ČK Olga Tydlitátová
14.15 Rych Olga Tydlitátová

9.00 BD Eva Pilátová
10.30 Kuř
13.45 Tiš Jaroslav Vitek

9. května

*Nanebevstoupení
Páně*

18.00 BK Jan Pokorný

18.00 BK Jan Pokorný
společně se sborem Brno I

12. května

6. po Velikonocech

8.30 BK Martin Grombiš
10.00 ČK Martin Grombiš

9.00 BD Jaroslav Vitek
9.45 Tiš

19. května

Hod Boží svatodušní

8.30 BK Jiří Gruber, VP
10.00 ČK Jiří Gruber, VP
14.15 Rych Jiří Gruber

9.00 BD Jaroslav Vitek, VP
10.00 Kuř VP
13.45 Tiš Jaroslav Vitek, VP

20. května

Pondělí svatodušní

19.00 BD Pavel Kašpar, VP
společně se sborem Brno II

19.00 BD Pavel Kašpar, VP
Cantate Domino

26. května

Neděle sv. Trojice

8.30 BK Olga Tydlitátová
10.00 ČK Olga Tydlitátová

9.00 BD
9.45 Tiš

2. června

1. po Trojici

8.30 BK Olga Tydlitátová
10.00 ČK Olga Tydlitátová
14.15 Rych Olga Tydlitátová

9.00 BD
10.00 Kuř
13.45 Tiš

LEGENDA: BK Betlémský kostel
ČK Červený kostel
Rych Újezd – Rychmanov

BD Blaboslavův dům
Tiš Tišov
Kuř Kuřim

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK